

Botos Katalin: Karórák

Csak néhány napja, hogy dübörögtek a tankok a Vörös Téren, a Győzelem Napján.

Szörnyű győzelem volt 1945-ben...

Szörnyűség, amelyet megelőzött a sztálini terror, a katonai vezetőség lefejezése, Tuhacsevszkij marsall kivégzése 1937-ben, a németekkel kötött „barátsági” szerződés, a Molotov-Ribbentrop paktum 1939-ben; a német támadás 1941-ben... Egy háború, amelyet jelentős részben saját magának köszönhetett a Szovjetunió; hiszen készületlenül találta. Katonai vezérkara javát Sztálin előtte eszelősen elpusztította, s álságos szerződéssel altatta el éberségét. A háború mérhetetlen szenvedést okozott népeinek, de végső soron az egész világnak is. És akár tetszik, akár nem, amerikai segítség nélkül nem lehetett sikerrel megnyerni.

Erődemonstráció zajlott le május 9.-én Moszkvában, de ukrán drónok támadása fenyegette az eseményt. A tribünön Európa gyakorlatilag nem képviseltette magát; külön ünnepséget tartottak az egyes országokban a II. világháború befejezésére emlékezve, május 8.-án.

Hazánk se volt jelen Moszkvában. Nekünk a háború vége – bár a német megszállás megszűnését is elhozta, de – végső soron súlyos vereséget, az ország megbélyegzését, területi veszteségeinek újbóli megerősítését jelentette. Európa talán legnagyobb kisebbségbe kényszerített nemzetisége lett a magyar, a környező országokban; úgy, mint Trianon után, 1945-ben is. Nagy létszámú, kulturálisan aktív és történelmileg összefüggő közösségek éltek tovább kisebbségi sorban más országokban. Nehéz ezért nekünk „Győzelem napját” ünnepelni; mi ilyenkor leginkább az áldozatokra emlékezünk.

Annál fontosabb, hogy 1985 óta minden évben május 9.-e *Európa-nap* is. Más néven: Schumann nap, amely a Montánuniót létrehozó német-francia megállapodásra utal. A béke alapja a vas és acélgyártáshoz szükséges elemek fölötti közös rendelkezés megteremtése volt... (Nagy tanulság ez mai világunk számára, lásd a ritkafémek, a fosszilis energiahordozók fölötti rendelkezés parázs vitáját.)

Igen, a béke megteremtése és megtartása nekünk, magyaroknak valóban elemi fontosságú. Hiszen évezrede már, hogy a Nyugatot megvédjük a keletről jövő támadásoktól - saját testünkkel... „Megbűnhődte már e nép a multat s jövődöt...”

Sajnos, hogy Európa már nem az a keresztény világ, amelyben a három keresztény vezető megálmodta az Európai Gazdasági Közösséget. A húsvéthétfőn elhunyt pápa utódjának találgatásakor sem az foglalkoztatta a sajtót, hogy milyen vallási értékeket fog majd képviselni, hanem, hogy az új pápa folytatja-e Ferenc pápa „Ez a gazdaság öl” szegénypárti politikájának támogatását. Liberális lesz-e, vagy konzervatív...

Megfigyelték, hogy Leó pápa *szerény karórát viselt* áldás-osztó, üdvözlésre kitért karjain. Közben hány és hány bulvár hírt olvasunk – akár vezető magyar közéleti emberek, gazdag vállalkozók – luxus karóráiról is!

Az interneten meg arról olvashattunk, hogy 1945-ben a Reichstagon a szovjet lobogót kitűző orosz katona híres képét retusálni kellett, mert a (megrendezett) jelenetben a katona karján *látszottak az összezabrált órák*...

A liberális sajtó szinte megütközik a pápa személyes puritánságán. Felidézi ugyanakkor sok magyar ember keserű emlékét, „felszabadítóink” garázda viselkedéséről.

Szegény hazánk! Az újra kettészakadt világ határ-vonalán elhelyezkedve, belső politikai feszültségektől megviselve, milyen iránytűt kövessen? Hiszen évezrede Európa része. Amelynek vezetése napjainkban a liberális főáram keresztény-ellenes, hedonista vonalát képviseli.

Árpádházi királyaink viszont István halála után a Lengyelországba menekült magyar ősoktól származtak; s keleti szláv testvéreinkkel ezeréves kapcsolat fűz össze. Hogyan kormányozza hát a politika gazdaságunk, társadalmunk törékeny sajkáját, napjaink viharos vizein? Úgy, hogy ha nem is a jólét Kánaánját, de a többség számára tisztos megélhetést lehessen biztosítani, kis hazánkban? Hogy ne a felbolydult Nyugat eszement politikai ideológiáit engedjük érvényesülni, hagyományos keresztény értékeink helyett?

Csongrád, 2025. május 8.